

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Køl

Citation: Claussen, Sophus: "Køl", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen04val-shoot-workid61267/facsimile.pdf> (tilgået 16. april 2021)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik

Tysk Kystby

Nu larmer Østersøen. Flad – flad – flad
er Bredden, hvor den rejser sine Rygge.
Jeg driver i den gamle Harsestad
og blæser Storm og Østersø et Stykke.

I Skumring bruser dette Saltvandsbad,
en Øredouche, hvor tør jeg kan mig dykke;
jeg tror paa hverken Havfru eller Nøkke,
men Havets Syner gør mig gudeglad.

Det er en Gang et Spil for fuldt Orkester.
Her gad jeg føre an som Tonemester
med Skumguirlander om mit svungne Stav.

Men her er Søen høj og Kysten lav:
tag Jer i Agt, I andagtsløse Gæster,
som jeg i Naade bød til mine Fester.

*

Køln

Den skumle Kathedral, den skidne Rhin,
og Køln en Regnvejrsnat! En Klang af Flasker,
Kvinder i Rødt, som kvinker Violin,
og Folk, som gylper, mens hver Tagtud plasker.

Jeg købte, før jeg rejste, et Prospekt
af By og Dom, erfarede perfekt
af Frøkenen bag sin Disk, hvad disse Egne
vel tænkte om den gudsforladte Heine.

69

„I Køln var Heine afholdt, han forspildte
sin Gunst, da han holdt Bryllup med Mathilde.
Man vidste jo, han var saa ødelagt!“

Ak stakkels Digter, brudt af Gigt og Tæring!
der er ej Sot, der standser Hjærtets Magt,
som i saa klam en Verden kræver Næring!

*

Damen fra Køln

Hun pegte paa sin Rygrad med en Gestus,
saa skødesløst, for flygtig at betegne
den Sygdoms skælmske Art, som satte Heine
paa Aftægt i det menneskelige Kvæsthus.

Jeg suser over Rhinens duggraa Sletter
langt bort fra Køln – men ser endnu, hvor klog
hun stod bag Disken i sin dunkle Krog,
en af Provinsens strænge Henrietter.

Et Søsterslæng, hvis dømmende Forstand
skjuler en Sjæl, som intet mere mætter:
de delte gjerne Mandens Sot og Brand,

ja røved gjerne Døden dens Skeletter.
Og deres Tro, som ingen Frygt kan ave,
dækker med Savnets Vedbend alle Grave.

*

Til en Søster

Aa, Søster, du forstod, da jeg var Dreng,
forrædersk blidt og dog saa klog og stræng

70